

Kirjastokissan muistelmat

29.5.2029

(Pieksämäen bussi)

Olen kissa parhaassa iässä, kymmenvuotias. Synnyin katukissaksi ja katukissana elelin ensimmäiset vuoteni. Kohtalo on kuitenkin oikukas, ja syistä joihin palaan myöhemmin, olen kiertänyt yli puolet elämästäni kirjastoissa. Joskus viivyn päivän tai kaksi, toisinaan pidempään. Minulla on siis kerrottavana koko joukko tarinoita kirjastojen arjesta ja muutama viisas neuvokin tulevaisuuden varalle.

Nimeni on Kassius, Cassuksi minua yleensä kutsutaan. Eilen saavuin yhteen lempikirjastoistani, Tuppurakylän pieneen kyläkirjastoon. Sitä hoitaa Marjukka-niminen kirjastotäti, joka muistaa aina säilyttää jääkaapissa herkkuja minua varten. Kylän kirjastosta on muotoutunut kylälle tärkeä kokoontumispaikka, koska sen yhteydessä toimivat viimeiset kylän julkiset palvelut, kuten posti.

Vanhempi väki käy edelleen lukemassa päivän lehdet paperiversiona ja katsastamassa uutuuskirjoja. Nuorempi polvi tulee kirjastoon lähinnä viettämään aikaa älylaitteidensa kanssa. Suosikkipuuhaani on seurata satutunteja, kun piirissä istuvat taaperot katselevat ja kuuntelevat keskittyneesti kirjastotädin pitämää esitystä, joka yhdistää sujuvasti perinteistä kirjan ääneen lukua ja lisättyä todellisuutta.

Seuraavaksi hyppäsin yhden viimeisimmistä kirjastoautoista kyytiin, niitähän ei ole enää kovin montaa. Tämäkin kirjastoauto palveli useamman kunnan alueella. Kirjastoautopalvelun oli pelastanut yllättävä paluumuuttovimma. Monet nuoret perheet olivat kyllästyneet kaupungeissa ja kasvukeskuksissa vallitsevaan vilinään ja tohinaan ja halusivat lastensa kasvavan rauhallisemmassa ympäristössä, luontoa ja muita ihmisiä kunnioittaen.

Lähdinpä sitten päiväksi ”kylätaloon” aikaani viettämään. Halauksia tuli mummoilta ja papoilta heidän yhteistalonsa olohuoneessa loikoillessani. Sitten saapuivatkin naapurista lapset päiväkodista kirjastoon lainaamaan kirjoja ja samalla viettämään meuhetkeä mummojen ja pappojen kanssa.

Nuorisokin saapui mopoineen talolle, ja minä sain taas runsaasti silityksiä ennen kuin nuoriso siirtyi tekemään yhdessä vanhusten kanssa tutkielmia siitä, miten vuonna 2019 elettiin.

Tutkielma toi tullessaan yllättävän seikan. Vuonna 2019 kissoja ei kirjastoissa ollut. Eivät ilmeisesti saaneet lupaa oleskella siellä. Ei juuri muitakaan eläimiä, vain muutamat lukukoirat saivat olla mukana kuuntelemassa, kun lapset heille lukivat.

Mutta miksi myös kissat eivät voisi olla kirjastossa? Meistä on kyllä lukukissoiksi, jos meille annetaan mahdollisuus siihen. Vaikka kissat ovat usein itsekkäitä, meistä löytyy myös yhteistyökykyisiä yksilöitä.

Kissojen haaveena on vain olla. Kirjasto on siihen mukava ja lämmin paikka etenkin huonolla säällä. Kirjasto on nautinto...olohuone.